

“Paraules”, de Nuria de la Rosa Regot

Relat guanyador del concurs [Imagina un amor](#) en la categoria d'adults de l'edició 2025.

Tan bon punt l'Elm va posar un peu en aquell tuguri, va notar una presència que no havia sentit des de feia dos anys. No esperava trobar-se amb aquell insurrecte en un lloc així i menys sol, sense els seus companys. L'home que sempre havia defugit els espais comunitaris. A qui els símbols li semblaven una mercantilització descarada de la identitat. I ara el descobria assegut a la cantonada d'un dels pocs locals on encara eren benvinguts, amb un braçal dels colors de l'arc de Sant Martí per sobre de la màniga de la caçadora. Ara que ja no era divertit associar-se amb tots ells, sabia que els oportunistes havien fugit i ell podia pertànyer-hi de debò.

Mentre dubtava si acostar-s'hi, l'home solitari va alçar el cap, com si ell també hagués notat la seva presència, i el va mirar fixament als ulls. L'Elm es va adonar que ja no eren els mateixos. Aquells ulls sagaços que més d'un cop li havien fet saltar el cor ara semblaven buits, esgotats. Lentament, com si dos forats negres l'engolissin, l'Elm s'hi va aproximar.

—Luard.

—Elm.

Un calfred li va recórrer l'esquena en sentir el seu nom sortint d'aquells llavis. Volia dir-li alguna cosa més, però no se li acudia què. Alguna paraula que resumís el que sentia, que expressés com l'havia trobat a faltar, com havia patit per ell en un temps tan convuls i incert com el que els havia tocat viure, i com l'aventura no era el mateix sense ell. Però no li sortien les paraules.

Se li va acostar més. Va recolzar la mà dreta sobre la taula i l'altra la va apropar a la galta del Luard. La de la pròtesi. «La bona», segons ell. La que més sentia. Un record d'anys enrere, del moment en què les accions havien guanyat terreny a les paraules. Quan aquells a qui alguns havien batejat com els deixebles de Stonewall havien decidit que no els permetrien seguir jugant amb les seves vides. Farts que les seves històries d'amor morissin abans d'arribar a impremta, que els adolescents es topessin amb un mur que els obligava a retrocedir tot just quan començaven a entendre's, que en agafar-se les mans hi hagués més possibilitats que el vermell tenyís els seus caps que les seves galtes. El segle XXI, li deien. Com si haguéssim de creure que, com més augmentava el número, més evolucionàvem.

La carícia amb què el Luard el va correspondre a l'altura del colze el va retornar al present. Aquell home encara sabia llegir-li les expressions com si dugués els sentiments escrits a la cara. L'Elm va moure la pròtesi fins al clatell del Luard per atansar-lo a ell amb tendresa. Quan els seus llavis es van fregar, tots dos van entendre que no calia dir res.

Com sempre, era més destre en les accions que en les paraules.